

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 876/2014-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Erbenom, Erben & Erben, advokátska kancelária, s. r. o., Námestie SNP 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 200/98 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 200/98 p o r u š i l základné právo [REDACTED], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. [REDACTED], priznáva finančné zadost'učinenie v sume 8 500 € (slovom osemtisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDACTED], priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 522,79 € (slovom päťstodvadsaťdva eur a sedemdesiatdeväť centov), ktorú je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. Pavla Erben, Erben & Erben, advokátska kancelária, s. r. o., Námestie SNP 22, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 876/2014-11 z 11. decembra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 200/98 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. K skutkovému stavu s'ťažovateľ uviedol najmä, že:

„(...) Návrhom zo dňa 06.07.1998, doručeným Okresnému súdu Bratislava II dňa 08.07.1998(...), sa s'ťažovateľ ako navrhovateľ domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti prikázaním veci za náhradu.“

Sťažovateľ ďalej uviedol chronológiu úkonov vykonaných v napadnutom konaní a poukázal tiež na to, že:

«V predmetnom konaní došlo k dlhoročným neodôvodneným prieťahom spôsobeným neefektívnou činnosťou okresného súdu. (...) je zrejmé, že medzi jednotlivými termínmi pojednávania boli neprimerané časové odstupy a zamedzilo sa tak pružnému rozhodnutiu vo veci. Napriek tomu, že po právnej stránke ide o problematiku patriacu k štandardnej agende všeobecných súdov, doterajší priebeh konania je neprimerane zdĺhavý. Prejednávaná vec nie je skutkovo a právne zložitá, otázka, ktorú má súd vyriešiť nie je tak problematická, aby rozhodnutie o nej trvalo súdu doposiaľ takmer 16 rokov, pričom ukončenie sporu nemožno očakávať ani v priebehu r. 2014. (...)

Dňa 11.09.2012 podal odporca na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sťažnosť na neodôvodnené prieťahy v tomto konaní. Ústavný súd SR vo svojom náleze II. ÚS 405/2012-28 zo dňa 25.04.2013 konštatoval porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov. (...)

Napriek odmietnutiu znalca vykonať znalecké dokazovanie zo dňa 30.10.2012 ako aj nálezu II. ÚS 405/2012-28 zo dňa 25.04.2013, okresný súd vo veci naďalej nekonal a nezmyselne (do dnešného dňa) trvá na nariadenom znaleckom dokazovaní ustanoveným Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity. Nesprávnym konaním súdu v poslednej fáze konania tak naďalej dochádza k zbytočným prieťahom, keďže súd ustanovil znalca bez náležitého zistenia a zdôvodnenia procesne významných skutočností pre toto dokazovanie a zbytočne trvá na nariadenom dokazovaní v rozpore s tým, že ustanovený znalec znalecké dokazovanie vykonať nemôže. Bezvýhodisková situácia, za pričinenia súdom hrozí vytvorením ďalšieho časovo nepredvídateľného časového sklzu.»

3. K využitiu právnych prostriedkov nápravy sťažovateľ uviedol:

«Z dôvodu pretrvávajúcej nečinnosti súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov sťažovateľ dňa 18.03.2014 doručil okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v konaní a žiadal, aby súd prieťahy vzniknuté odmietnutím Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity

vykonať znalecký úkon odstránil a aby v konaní pokračoval. Okresný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa listom zo dňa 17.04.2014 pričom konštatoval, že v súdnom konaní prieťahy vznikli. Zároveň predsedníčka súdu uviedla, že „pravidelným sledovaním spisu dohliadnem nad plynulým konaním vo veci“.

Vzhľadom na neospravedlňiteľné prieťahy v konaní trvajúce aj po vydaní nálezu II. ÚS 405/2012-28 zo dňa 25.04.2013 má sťažovateľ za to, že konštatovanie predsedníčky okresného súdu o pravidelnom sledovaní spisu a dohliadnutím nad plynulosťou konania, je na zabezpečenie nápravy a odstránenie sústavne sa ťahajúcich zbytočných prieťahov nedostačujúce a neprinesie potrebnú nápravu. Sťažovateľ tým nechce paušálne spochybniť pravdivosť a úprimnosť tvrdení uvedených vo vybavovaní sťažnosti. Uvedomuje si však aj jej obmedzené kompetencie pri vstupovaní do rozhodovacej činnosti súdu - sudcu. Otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy nie sú v princípe ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k neodôvodneným prieťahom v konaní a nemôžu byť ani ospravedlňením pre niekoľkomesačnú nečinnosť, ktorá sa roky opakuje a dlhodobo poškodzuje práva sťažovateľa. Rovnako tak nemôže zbaviť okresný súd za zodpovednosť za extrémne dlhé konanie.»

4. Sťažovateľ sa domáha aj priznania primeraného zadosťučinenia z týchto dôvodov:

„Zároveň sťažovateľ žiada Ústavný súd SR o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 15.000,- EUR (slovom: pätnásťtisíc eur) z dôvodu dlhodobého stavu právnej neistoty, majetkovej ako aj nemajetkovej ujmy, ktorá mu nečinnosťou a nesprávnym postupom konajúceho súdu v predmetnej veci vzniká. Sťažovateľ len pre úplnosť uvádza, že v dôsledku nečinnosti súdu trvá súdne konanie 16 rokov a má za to, že primerané finančné zadosťučinenie predstavuje 1.000,- EUR za každý rok prevyšujúci 1. rok súdneho konania.“

5. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sa sťažovateľ domáha toho, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezhodou takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (...) na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy (...) a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (...) postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/200/1998 bolo porušené.“

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/200/1998 konať bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] (...) priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 15.000,- €(...), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť sťažovateľovi v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] (...) priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 €(...), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa(...), v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

6. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedníčkou, listom sp. zn. Spr. 2001/2015 z 12. júla 2016 (ku ktorému bola pripojená aj chronológia úkonov vykonaných v napadnutom konaní) a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k vyjadreniu okresného súdu z 27. júla 2016.

6.1 Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla tieto relevantné skutočnosti:

„(...) Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu uvádzam, že sťažnosť sťažovateľa nie je z pohľadu súdu dôvodná, nakoľko prietahy v danom konaní neboli zapríčinené nečinnosťou súdu, ale výlučne oneskoreným dodaním znaleckého posudku znaleckou organizáciou - Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, čo súd v rámci svojich obmedzených možností riešil uložením poriadkovej pokuty. Spis bol prevzatý znaleckou organizáciou za účelom vypracovania písomného znaleckého posudku dňa 16.10.2014 a konajúcemu súdu bol spolu s vypracovaným znaleckým posudkom vrátený až dňa 27.4.2016, pričom oneskorené odovzdanie znaleckého posudku znalecká organizácia odôvodňovala mimoriadnym dlhodobým zaťažením ústavu. V čase predloženia znaleckého posudku sa spis nachádzal na Krajskom súde v Bratislave za účelom rozhodovania o odvolaní a bol Okresnému súdu v Bratislave vrátený dňa 10.5.2016. Následne konajúci súd uznesením zo dňa 14.6.2016 pod č. k. 13C/200/1998-533 rozhodol o znalečnom a v súčasnosti je vo veci podané odvolanie navrhovateľa [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu o priznaní znalečného(...)

(...) V zmysle § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov Vám týmto súčasne oznamujem, že súhlasím s upustením od verejného ústneho pojednávania.“

6.2 Právny zástupca sťažovateľa v reakcii na uvedené vyjadrenie podpredsedníčky okresného súdu v posudzovanom konaní zaujal toto stanovisko:

„(...) Vyjadrenie OS Bratislava II považujem za neobjektívne a skresľujúce. Zamlčuje alebo prehliada viaceré fakty preukazujúce, že súd nekonal s náležitou starostlivosťou a rýchlou. Vo svojom vyjadrení sa súd sústreďuje len na jednu parciálnu otázku a prehliada celý rad nedostatkov, ktoré sa stali v minulosti.

Za najdôležitejší argument považujem fakt, že v tejto istej veci Ústavný súd SR vyhovel ústavnej sťažnosti protistrany [REDAKOVANÉ] a to v druhom štvrtroku 2013. Bolo to v konaní vedenom pod spisovou značkou II. ÚS 405/2012. Z uvedeného je teda zrejmé, že už v minulosti Ústavný súd SR konštatoval prietahy v tomto konaní. Situácia sa nijako nezlepšila ani po uplynutí troch rokov. Argumentácia Okresného súdu Bratislava II je preto nesprávna a účelová. Zužuje pohľad na niečo, čo je iba parciálnym problémom a pri autoritatívnejšom a rozhodnejšom postupe súdu by taký problém vôbec nemal nastať. Oneskorené dodanie znaleckého posudku nie je jedinou príčinou zbytočných prietahov.

Chcem zdôrazniť že z hľadiska právnej náročnosti ide o jednoduchý právny spor ktorý trvá už viac ako 18 rokov. Súd postupoval neobjektívne a nehospodárne počas celého doterajšieho trvania sporu.

Z prehľadu úkonov, ktoré som uviedol v sťažnosti, ktoré de facto potvrdil aj okresný súd je zrejmé, že počas celého konania súdu na rýchlosti konania nezáležalo.

Z prehľadu krokov, ktoré predložil súd je zrejmé, že vznikali zbytočné prietahy. Očividné sú v obdobiach medzi 09.11.1999 - 03.5.2000, kde súdu trvalo 6 mesiacov medzi doručením rozhodnutia Krajského súdu a vydaním uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania. Následne trvalo súdu 2 mesiace, kým zaslal spis znalcom.

V období medzi 29.1.2003 - 30.4.2003 trvalo súdu 3 mesiace, kým vyzval odporcu na doručenie ďalšieho exempláru vyjadrenia ... (kópiu mohol súd zabezpečiť ihneď, na náklady odporcu). Následne trvalo ďalšie 3 mesiace (06.6.2003 - 04.9.2003) od doručenia ďalšieho

exempláru vyjadrení od odporcu po vydanie uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania.

Kuriózne je upozornenie znalca zo dňa 08.8.2005 (3 mesiace po doručení spisu), v ktorom upozorňuje súd na zmenu právneho predpisu a z toho plynúcu bezvýznamnosť vyhotovenia znaleckého posudku. Vzniknutá situácia spochybňuje zásadu iura novit curia, z čoho plynul zbytočný priesťah.

Obdobne je zrejماً slabá autorita súdu, keď v období od 02.3.2005 do 22.6.2006 komunikoval len so znalcom, aby namiesto toho konal v merite veci.

Ďalšia kuriozita, žiadosť znalca zo 07.2.2007, v ktorej žiada súd o špecifikovanie zadanej úlohy svedčí o povrchnom prístupe súdu k meritu veci a rýchlosti konania.

Obdobie od 03.11.2009 do 06.11.2012 (viac ako 3 roky) svedčí o liknavosti a nerozhodnosti súdu pri zabezpečovaní znaleckého dokazovania. Ak by bol súd rázne využil svoje procesné možnosti, nemuselo dôjsť k 3-ročnému priesťahu.

Ešte vypuklejšia je nečinnosť resp. nerozhodnosť súdu v období od 26.10.2014 do 26.01.2016 (18 mesiacov), kedy súd znalcovi toleroval všetky vytykané nedostatky. Išlo to však na vrub rýchlosti konania, čo spôsobilo priesťah, za ktorý je v dôsledku svojej nerozhodnosti a pomalosti, zodpovedný súd, ktorý svoje právo dominus litis nevyužíval s dostatočnou dôraznosťou.

Rozhodnutie súdu zo dňa 14.6.2016 (o znalečnom) je najmarkantnejším dôkazom toho, ako súd meritórne kroky a konečné rozhodnutie nahrádza formálnymi (i keď tiež potrebnými) úkonmi. Nič nebránilo súdu, aby paralelne s rozhodovaním o znalečnom vykonal aj meritórne úkony (pojednávanie, dokazovanie, rozsudok). Aj keď je vo vyjadrení okresného súdu správne uvedené, že správe súdu neprináleží hodnotiť účelnosť jednotlivých procesných úkonov realizovaných zákonným sudcom, z chronologického prehľadu je zrejmé, že zákonní sudcovia uprednostňovali sekundárne úkony pred meritórnymi. To v konečnom dôsledku spôsobilo vznik zbytočných priesťahov v trvaní spolu 66 mesiacov.

Z hore uvedených dôvodov je zrejماً, že vyjadrenie Okresného súdu Bratislava II je nesprávne a neobjektívne, keď moju sťažnosť považuje za neodôvodnenú.

Žiadam preto, aby Ústavný súd Slovenskej republiky mojej sťažnosti vyhovel.

Zároveň oznamujem Ústavnému súdu Slovenskej republiky, že na ústnom pojednávaní netrvám.“

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 200/98:

Dňa 8. júla 1998 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca“), *„na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti prikázaním veci za náhradu“*. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 13 C 200/98.

Dňa 7. augusta 1998 okresný súd vyzval navrhovateľa, aby predložil *„znalecký posudok na hodnotu nehnuteľnosti“*.

Dňa 14. augusta 1998 právny zástupca sťažovateľa predložil súdu žiadaný znalecký posudok.

Dňa 18. augusta 1998 okresný súd vyzval sťažovateľa na úhradu súdneho poplatku.

Dňa 21. septembra 1998 sťažovateľ uhradil súdny poplatok za podaný návrh.

Dňa 5. októbra 1998 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 3. november 1998.

Dňa 3. novembra 1998 bolo pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu neúčasti právneho zástupcu sťažovateľa na pojednávaní.

Dňa 23. novembra 1998 sa odporca písomne vyjadril k návrhu (1. decembra 1998 vyjadrenie doplnil).

Dňa 20. januára 1999 odporca podal návrh na vydanie predbežného opatrenia. Konanie bolo zaevidované pod sp. zn. 9 Nc 82/99, avšak neskôr bol pripojený k napadnutému konaniu.

Dňa 3. februára 1999 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 23. február 1999.

Dňa 23. februára 1999 bolo pojednávanie odročené na 1. apríl 1999, pretože sa nedostavili právni zástupcovia účastníkov konania.

Dňa 1. apríla 1999 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito. V rovnaký deň súd uznesením č. k. 13 C 200/98-50 návrh odporcu na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Dňa 6. mája 1999 odporca podal odvolanie proti uzneseniu č. k. 13 C 200/98-50.

Dňa 21. júna 1999 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), aby rozhodol o odvolaní odporcu.

Dňa 31. augusta 1999 krajský súd uznesením č. k. 21 Co 153/99-58 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Dňa 13. októbra 1999 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 8. novembra 1999 okresný súd zaslal uvedené uznesenie krajského súdu účastníkom konania.

Dňa 3. mája 2000 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-62 nariadil vo veci dokazovanie znalcom z odboru geodézie ~ [REDACTED].

Dňa 7. augusta 2000 znalec doručil súdu vypracovaný znalecký posudok č. 7/2000.

Dňa 15. augusta 2000 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-70 priznal znalcovi odmenu za znalecký posudok.

Dňa 23. augusta 2000 okresný súd vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili k znaleckému posudku č. 7/2000.

Dňa 4. septembra 2000 právny zástupca sťažovateľa požiadal súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie k uvedenému znaleckému posudku.

Dňa 10. októbra 2000 sťažovateľ oznámil súdu, že nemá námietky k uvedenému znaleckému posudku.

Dňa 23. októbra 2000 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-75 nariadil vo veci dokazovanie znalcom z odboru ocenenia nehnuteľností ~ [REDACTED]. Účastníkov konania vyzval na úhradu trov znaleckého dokazovania.

Dňa 17. novembra 2000 odporca oznámil súdu (a neskôr zopakoval), že nepovažuje za spravodlivé, aby uhradil trovy znaleckého dokazovania, pretože on ako odporca sa „neusiluje o zrušenie spoluvlastníctva“.

Dňa 21. novembra 2000 sťažovateľ zložil preddavok na znalecké dokazovanie.

Dňa 20. decembra 2000 bol spis zaslaný znalcovi, ktorý spis vzápätí vrátil, pretože „*bol odvolaný*“.

Dňa 30. marca 2001 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-83 ustanovil vo veci znalca z odboru oceňovania nehnuteľností [REDAKOVANÉ].

Dňa 18. mája 2001 bol spis zaslaný znalcovi na vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 23. júna 2001 znalec požiadal „*o zabezpečenie súboru dokladov*“.

Dňa 11. októbra 2001 znalec doručil súdu vypracovaný znalecký posudok č. 16/2001.

Dňa 17. októbra 2001 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-90 priznal znalcovi [REDAKOVANÉ] odmenu za znalecký posudok. V rovnaký deň bolo vo veci nariadené pojednávanie na 4. december 2001.

Dňa 15. novembra 2001 okresný súd vydal opravné uznesenie č. k. 13 C 200/98-93.

Dňa 4. decembra 2001 bolo pojednávanie „*z dôvodu PN predsedníčky senátu odročené na 29. januára 2002*“.

Dňa 29. januára 2002 bolo pojednávanie odročené na 21. február 2002 z dôvodu ospravedlnenej neúčasti právnych zástupcov na nariadenom pojednávaní.

Dňa 21. februára 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 16. apríl 2002 s tým, že „*odporca založí do spisu námietky voči znaleckému posudku*“.

Dňa 26. februára 2002 Žilinská univerzita na podnet odporcu zaujala písomné stanovisko k metodickému postupu použitému v znaleckom posudku č. 16/2001.

Dňa 16. apríla 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že „*znalec sa písomne vyjadrí k stanovisku Žilinskej univerzity*“.

Dňa 2. mája 2002 znalec [REDAKOVANÉ] doručil súdu svoje vyjadrenie k písomnému stanovisku Žilinskej univerzity.

Dňa 5. júna 2002 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 19. jún 2002.

Dňa 19. júna 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 17. september 2002 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 13. septembra 2002 odporca zaujal vo veci písomné stanovisko.

Dňa 17. septembra 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 19. septembra 2002 a 20. septembra 2002 sťažovateľ zaujal vo veci písomné stanovisko.

Dňa 29. januára 2003 odporca podal vo veci písomné vyjadrenie.

Dňa 4. septembra 2003 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-161 ustanovil vo veci kontrolného znalca z odboru stavebníctva [REDAKOVANÉ].

Dňa 13. októbra 2003 odporca podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 C 200/98-161.

Dňa 20. novembra 2003 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o uvedenom odvolaní odporcu.

Dňa 30. apríla 2004 krajský súd uznesením č. k. 3 Co 297/03-171 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Dňa 4. augusta 2004 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 27. januára 2005 okresný súd vyzval znalca [REDAKOVANÉ], aby oznámil „*prekážky, ktoré bránia vypracovaniu znaleckého posudku*“.

Dňa 8. februára 2005 sa dostavil na okresný súd znalec [REDAKOVANÉ], ktorý oznámil, že znalecký posudok nie je vypracovaný a „*vzhľadom na odstup času, zmenu právnych predpisov a s poukazom na predmet sporu(...) nepomôže súdu k zisteniu hodnoty spornej nehnuteľnosti*“.

Dňa 3. marca 2005 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-178 výrok svojho uznesenia č. k. 13 C 200/98-161 zmenil tak, že ustanovil novú znaleckú úlohu.

Dňa 24. augusta 2005 znalec [REDAKOVANÉ] doručil okresnému súdu vypracovaný znalecký posudok č. 155/2005.

Dňa 29. marca 2006 okresný súd uznesením č. k. 3 Co 297/03-188 priznal znalcovi [REDAKOVANÉ] odmenu za podaný znalecký posudok.

Dňa 22. júna 2006 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 26. október 2006.

Dňa 20. októbra 2006 sťažovateľ podal písomné pripomienky k ostatnému znaleckému posudku.

Dňa 26. októbra 2006 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 24. november 2006.

Dňa 24. novembra 2006 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že „*súd oznámi účastníkom v krátkej dobe ďalší postup vo veci*“.

Dňa 15. decembra 2006 okresný súd vyzval znalca [REDAKOVANÉ], aby vypracoval dodatok k jeho znaleckému posudku č. 155/2005.

Dňa 2. februára 2007 znalec [REDAKOVANÉ] požiadal súd „o bližšie zadefinovanie zadanej úlohy“.

Dňa 12. mája 2008 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 26. jún 2008.

Dňa 26. júna 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že „účastníci predložia v lehote 20 dní otázky na doplnenie ZP, znalca [REDAKOVANÉ]“.

Dňa 9. júla 2008 sťažovateľ doručil súdu svoje otázky určené na zodpovedanie znalcom.

Dňa 11. júla 2008 bolo podanie sťažovateľa doručené odporcovi na vyjadrenie.

Dňa 4. septembra 2009 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 3. november 2009.

Dňa 3. novembra 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že „bude vykonané znalecké dokazovanie“, pričom účastníci konania mali do 20 dní predložiť svoje prípadné otázky na znalca.

Dňa 23. novembra 2009 sa odporca vyjadril k veci.

Dňa 14. januára 2010 sťažovateľ písomne reagoval na ostatné podanie odporcu.

Dňa 1. apríla 2011 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 20. máj 2011, pričom súd vyzval účastníkov konania, aby sa v určenej lehote vyjadrili k príjmom a nákladom súvisiacim so spornou nehnuteľnosťou.

Dňa 3. mája 2011 odporca a sťažovateľ reagovali na ostatnú výzvu súdu.

Dňa 20. mája 2011 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 20. september 2011.

Dňa 20. septembra 2011 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že bude vykonané znalecké dokazovanie, pričom účastníci konania mali do 20 dní predložiť svoje prípadné otázky na znalca.

Dňa 4. októbra 2011 sťažovateľ doručil súdu svoje otázky určené pre znalca.

Dňa 10. októbra 2011 odporca doručil súdu svoje otázky určené pre znalca.

Dňa 19. júla 2012 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-329 ustanovil vo veci na vypracovanie znaleckého posudku Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity (ďalej aj „znalecký ústav“).

Dňa 6. novembra 2012 znalecký ústav oznámil okresnému súdu, že odmieta vykonanie znaleckého posudku v zásade preto, že *„nie je úlohou takéhoto ústavu výkon štandardnej znaleckej činnosti“*.

Dňa 9. novembra 2012 okresný súd stanovisko znaleckého ústavu zaslal účastníkom konania.

Dňa 17. decembra 2012 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-340 zmenil svoje uznesenie č. k. 13 C 200/98-329 s tým, že znaleckému ústavu uložil povinnosť vypracovať znalecký posudok *„do 9 mesiacov od prevzatia súdneho spisu“*.

Dňa 14. januára 2013 odporca podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 C 200/98-340. V rovnaký deň odporca požiadal súd o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 5. júna 2013 okresný súd vyzval odporcu, aby doložil plnú moc, pokiaľ je v napadnutom konaní zastúpený advokátom [REDACTED].

Dňa 2. júla 2013 odporca oznámil súdu, že ho menovaný advokát nezastupuje v predmetnom konaní.

Dňa 16. augusta 2013 okresný súd zaslal odvolanie odporcu proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 C 200/98-340 sťažovateľovi na zaujatie stanoviska.

Dňa 30. augusta 2013 sa sťažovateľ písomne vyjadril k uvedenému odvolaniu.

Dňa 9. septembra 2013 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o opravnom prostriedku odporcu.

Dňa 27. decembra 2013 krajský súd uznesením č. k. 3 Co 528/2013-378 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie najmä preto, že okresný súd *„nezisťoval, či u žalovaného nie sú podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov“*.

Dňa 17. januára 2014 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 22. januára 2014 okresný súd zaslal odporcovi tlačivo na zdokladovanie svojich majetkových pomerov s tým, aby ho vrátil vyplnené do 15 dní od prevzatia výzvy. Na účely zisťovania majetkových pomerov odporcu okresný súd tiež požiadal o súčinnosť dotknuté orgány a organizácie.

Dňa 11. februára 2014 odporca vrátil súdu vyplnené tlačivo o jeho majetkových pomeroch.

Dňa 12. februára 2014 Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor reagoval na výzvu súdu.

Dňa 29. apríla 2014 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-410 nepriznal odporcovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 13. augusta 2014 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-416 zaviazal odporcu *„zaplatiť tunajšiemu súdu 850,- eur titulom preddavku na trovy spojené s podaním znaleckého posudku“*.

Dňa 7. októbra 2014 bol spis zaslaný znaleckému ústavu na vypracovanie posudku.

Dňa 9. februára 2015 znalecký ústav oznámil účastníkom konania termín obhliadky dotknutých nehnuteľností na 24. február 2015.

Dňa 20. apríla 2015 okresný súd požiadal znalecký ústav o informáciu, či sa uskutočnila miestna obhliadka a kedy je predpokladaný termín vyhotovenia znaleckého posudku.

Dňa 14. mája 2015 znalecký ústav oznámil okresnému súdu, že sa obhliadka neuskutočnila, pričom nový termín je stanovený na 2. jún 2015.

Dňa 17. júna 2015 okresný súd znovu požiadal znalecký ústav o informáciu, či sa uskutočnila miestna obhliadka a kedy je predpokladaný termín vyhotovenia znaleckého posudku.

Dňa 9. júla 2015 znalecký ústav oznámil okresnému súdu, že sa obhliadka uskutočnila a po úspešnom doručení požadovaných dokladov od účastníkov konania bude znalecký posudok dokončený.

Dňa 22. júla 2015 okresný súd vyzval znalecký ústav, aby oznámil predpokladaný termín vyhotovenia znaleckého posudku.

Dňa 11. augusta 2015 znalecký ústav oznámil okresnému súdu, že predpokladaný termín vyhotovenia znaleckého posudku je 30. september 2015.

Dňa 2. októbra 2015 okresný súd vyzval znalecký ústav na zaslanie znaleckého posudku pod následkom uloženia poriadkovej pokuty.

Dňa 29. októbra 2015 znalecký ústav oznámil okresnému súdu, že predpokladaný termín vyhotovenia znaleckého posudku je 30. november 2015.

Dňa 3. novembra 2015 okresný súd oznámil znaleckému ústavu, že *„predlžuje posledný termín na zaslanie znaleckého posudku a to do 30.11.2015“*.

Dňa 31. decembra 2015 znalecký ústav oznámil okresnému súdu, že predpokladaný termín vyhotovenia znaleckého posudku je 20. január 2016.

Dňa 26. januára 2016 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-435 uložil znaleckému ústavu poriadkovú pokutu vo výške 300 € a zároveň urgoval zaslanie znaleckého posudku.

Dňa 25. februára 2016 znalecký ústav podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 C 200/98-435.

Dňa 9. marca 2016 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o uvedenom odvolaní znaleckého ústavu.

Dňa 27. apríla 2016 krajský súd uznesením č. k. 6 Co 98/2016-441 uznesenie okresného súdu č. k. 13 C 200/98-435 potvrdil.

Dňa 27. apríla 2016 znalecký ústav zaslal okresnému súdu znalecký posudok č. 41/2016.

Dňa 10. mája 2016 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 14. júna 2016 okresný súd uznesením č. k. 13 C 200/98-533 priznal znaleckému ústavu odmenu za vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 30. júna 2016 bol účastníkom konania zaslaný znalecký posudok č. 41/2016 na vyjadrenie.

Dňa 6. júla 2016 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 C 200/98-533, ktorým sa sťažovateľ domáha toho, aby *„odmena za vypracovanie znaleckého posudku bola krátená o 75% z dôvodu výrazného nedodržania súdom určeného termínu na vypracovanie znaleckého posudku, čo spôsobilo zbytočné priesťahy v spore trvajúcim 18 rokov“*.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní „o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti“ vedenom pod sp. zn. 13 C 200/98 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa (ktorý je v napadnutom konaní navrhovateľom) na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Poznamenáva sa, že ústavný súd už (vo vzťahu k odporcovi v posudzovanom konaní) svojím nálezom č. k. II. ÚS 405/2012-28 z 25. apríla 2013 vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní a prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez priet'ahov.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd rovnako ako v náleze č. k. II. ÚS 405/2012-28 z 25. apríla 2013 konštatuje, že rozhodovanie o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s nutnosťou vykonania znaleckého dokazovania, avšak doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania nemožno pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevyvíjajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania s'ťažovateľa v preskúmvanej veci treba poukázať predovšetkým na to, že k predĺženiu napadnutého konania prispel aj samotný s'ťažovateľ, resp. jeho právny zástupca v napadnutom konaní pred všeobecným súdom najmä tým, že sa opakovane nezúčastňoval na nariadených pojednávaniach (napr. 23. februára 1999, 29. januára 2002). Faktom je, že svoju neúčasť na nariadených pojednávaniach ospravedlnil, avšak za takýchto okolností si musel uvedomiť, že dochádza k predlžovaniu konania. Okrem toho s'ťažovateľ (jeho právny zástupca) v napadnutom konaní nebol vždy súčinnosťný, keďže na výzvy súdu nereagoval vždy riadne a včas, resp. aj požiadal napr. o predĺženie lehoty na vyjadrenie k znaleckému posudku (4. septembra 2000). Okrem uvedeného znalecký ústav musel pomerne dlho čakať aj na doručenie „*požadovaných dokladov od účastníkov konania*“, teda aj od s'ťažovateľa. Na uvedené správanie s'ťažovateľa ústavný súd nemohol neprihliadnuť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že celkové trvanie predmetného konania (bez prerušenia) už 18 rokov, je už samo osebe neprimerané, pričom ústavný súd už svojím nálezom č. k. II. ÚS 405/2012-28 z 25. apríla 2013 vyslovil (vo vzťahu k odporcovi) porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez priet'ahov. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia ústavného súdu vyplýva, že do vydania tohto nálezu, teda do 25. apríla 2013, bol okresný súd nečinný „*viac ako 8 rokov*“, táto skutočnosť vyplýva aj z chronológie úkonov vykonaných okresným súdom v danej veci (bod II tohto nálezu). Okrem uvedenej opakovanej dlhodobej nečinnosti (ktorú ústavný súd konštatoval aj vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 405/2012) okresný súd už po uvedenom rozhodnutí ústavného súdu bol iba krátkodobo nečinný (napr. od 14. januára 2013 do 5. júna 2013), ale podľa názoru ústavného súdu v období po 25. apríli 2013 bolo napadnuté konanie poznačené neefektívnou činnosťou okresného súdu.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústreďená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uvádza, že priet'ahy v danom konaní neboli zapríčinené nečinnosťou súdu, ale výlučne oneskoreným dodaním znaleckého posudku znaleckou organizáciou - Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, čo súd v rámci svojich obmedzených možností riešil uložením poriadkovej pokuty.

Dňa 7. októbra 2014 bol spis zaslaný znaleckému ústavu na vypracovanie posudku s tým, že posudok mal byť vypracovaný „*do 9 mesiacov od prevzatia súdneho spisu*“, teda najneskôr do polovice roku 2015. Napriek uvedenému okresný súd 3. novembra 2015 oznámil znaleckému ústavu, že „*predlžuje posledný termín na zaslanie znaleckého posudku a to do 30.11.2015*“, a až keď znalecký ústav nedodrжал ani tento „*posledný termín*“ na vypracovanie znaleckého posudku, okresný súd až potom, po uplynutí viac ako 7 mesiacov po uplynutí riadnej lehoty na vyhotovenie znaleckého posudku, znaleckému ústavu uložil 26. januára 2016 poriadkovú pokutu. Okresný súd v tomto prípade nevyužil dôsledne a včas prostriedky nápravy, ktoré k dispozícii mal podľa aktuálnych procesných predpisov, pričom všeobecný súd vzhľadom na jeho povinnosť organizovať procesný postup v súdnom konaní

tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie, zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zákon zveruje (vrátane poriadkových opatrení v zmysle § 53 Občianskeho súdneho poriadku - v tom čase účinného, pozn.) aj vo vzťahu k súdnemu znalcovi. Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca (III. ÚS 111/01, IV. ÚS 101/03). Uvedená neefektívna činnosť okresného súdu by však sama osebe nemusela nadobudnúť charakter zbytočných prietáhov, avšak v kontexte neobvykle dlhého trvania napadnutého konania (18 rokov) a v kontexte viac ako 8-ročnej predchádzajúcej nečinnosti už nie je ospravedlniteľná, pretože osem rokov bol okresný súd nečinný a asi jeden rok sa nevykonávali vo veci efektívne úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa účastníci konania, a teda aj sťažovateľ v predmetnej veci nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej neefektívnej činnosti, a teda k zbytočným prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, iba čiastočne aj v dôsledku správania účastníkov (aj sťažovateľa), ale najmä v dôsledku postupu súdu napriek tomu, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že ústavný súd už svojím nálezom č. k. II. ÚS 405/2012-28 z 25. apríla 2013 prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez zbytočných prietáhov, nebolo potrebné podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, a preto o tomto návrhu sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať finančné zadosťučinenie vo výške 15 000 € najmä „z dôvodu dlhodobého stavu právnej neistoty, majetkovej ako aj nemajetkovej ujmy, ktorá mu nečinnosťou a nesprávnym postupom konajúceho súdu v predmetnej veci vzniká“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k záveru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa považuje za primerané vo výške 8 500 €. Ústavný súd pritom prihliadol na to, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (napr. II. ÚS 67/03), ako aj na správanie sťažovateľa, ale predovšetkým na jeho celkovo dlhodobo trvajúcu právnu neistotu.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti z 30. mája 2014 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 27. júla 2016). Za dva úkony vykonané v roku 2014 patrí odmena v sume dvakrát po 134 € a režijný paušál dvakrát po 8,04 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2016 patrí odmena v sume 143 € a režijný paušál

8,58 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 435,66 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 87,13 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 522,79 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2016